

Glaspul Cincizecimii

Experiențe cu Duhul Sfânt în mișcarea pentecostală din România

Pavel Bochian (1918 – 1996) s-a născut la 13 iulie 1918 în comuna Mocrea, județul Arad. A fost botezat în râul Cighier de Gheorghe Lela, unul dintre pastorii renumiți ai pentecostalismului românesc timpuriu.

Despre botezul său cu Duhul Sfânt, Pavel Bochian povestește următoarele (în autobiografia publicată de fiul său, Ioan Bochian):

„După ce am fost botezat cu apă, am fost însetat după botezul cu Duhul Sfânt și am început să-l cer Domnului Isus, prin rugăciune, cum a zis El (Ioan 7. 37-39). În timp ce stăruiam în rugăciune am citit articolul «Faptele firii pământului și roada Duhului Sfânt» de Gheorghe Bradin. Acest articol a fost pentru mine un îndrumar spre experiența botezului cu Duhul Sfânt (...). În ziua de 23 mai 1934, orele 12 a.m. m-am rugat Domnului în casa părintească. Am deschis Biblia la Psalmul 116 și am citit versetul 1: «Iubesc pe Domnul, căci El aude glasul meu, cererile mele». După citirea acestui verset am zis: «Doamne, de mult cer botezul cu Duhul Sfânt și nu l-am primit. Dacă ai auzit glasul meu și cererile mele, Te rog să-mi dai botezul cu Duhul Sfânt».

În timpul citirii psalmului și în timpul rugăciunii am simțit puterea Duhului Sfânt. El a luat în stăpânire rugăciunea mea și prin gura mea am început să vorbesc măririle lui Dumnezeu în

felurite limbi. Mi-aduc și azi aminte că prezența și revărsarea Duhului Sfânt peste mine a fost dovedită și prin vindecarea miraculoasă a mamei mele în chiar clipa când eu am primit darul

**Pavel Bochian
1918 - 1996**

**„Împreună cu
Duhul Sfânt,
Dumnezeu revarsă
iubirea Sa în inimile
celor ce-L primesc.”**

Duhului Sfânt. Mama mea era bolnavă, anchilozată la pat. Auzind rugăciunea din care a înțeles că am fost botezat cu Duhul Sfânt, s-a vindecat pe loc și nu a mai suferit de reumatism ... cât a trăit.”

Cel ce consemnează aceste

experiențe spirituale a ascultat el însuși această relatare a președintelui Cultului Pentecostal din România de atunci, din mai 1984, cu amănunte ușor diferite, dar am reprodus versiunea autorului.

Pavel Bochian a fost arestat în 1938 și condamnat pentru propovăduirea Evangheliei. În 1945, noile autorități comuniste l-au amenințat din cauză că botezase 104 oameni ca pastor pentecostal. El le-a răspuns: „În anul 1938, în penitenciarul militar din Timișoara, am stat în camera 76 cu membrii partidului comunist. Ei mi-au zis: «Dacă suferim împreună, ne vom bucura și de libertate împreună»”.

Această libertate relativă va fi folosită de Pavel Bochian, al doilea președinte al Cultului Pentecostal din România din 1962 până în 1989. După pensionarea sa din 1990 și-a continuat lucrarea ca pastor în București. Printre experiențele sale mai deosebite amintesc două vedenii cu Mântuitorul, vorbirea în alte limbi omenești necunoscute lui Pavel Bochian, vindecări divine, exorcizări și altele.

Funeraliile sale din toamna anului 1996, cu participarea unor personalități din țară și străinătate, au dovedit impactul lucrării lui în mișcarea pentecostală română și internațională.

La un an după moartea sa, a apărut în Editura Privilegiu o carte autobiografică cu multe date din istoria Bisericii Pentecostale din România, intitulată: „Viața unui pastor” (foto).

Dr. VALERIU ANDREIESCU

N.R. Reproducem în pagina următoare un articol al lui Pavel Bochian apărut în Buletinul Cultului Pentecostal din septembrie-octombrie 1983.

UN NUME NOU ȘI O VIAȚĂ NOUĂ

În Biblie aflăm că din vremurile cele mai vechi unii oameni ai lui Dumnezeu au primit un nume nou cu prilejul unor evenimente importante din viețile lor. Acest nume era corespunzător cu însărcinarea, cu purtarea și cu faptele lor.

Când Dumnezeu a înnoit legământul cu credinciosul Avram, i-a zis: „Nu te vei mai numi Avram; ci numele tău va fi Avraam. Căci te fac tatăl multor neamuri”. Cu privire la soția i-a zis: „Să nu mai chemi pe nevastă-ta Sarai, ci numele ei va fi Sara. Eu o voi binecuvînta... și ea va fi mama unor neamuri întregi.” (Gen. 17,5, 13, 16).

În Vechiul Testament, Avram este părintele poporului israelit, dar în Noul Testament, Avraam este numit prietenul lui Dumnezeu și tatăl tuturor credincioșilor din toate neamurile.

După ce Iacov, fiul lui Isaac, a ieșit biruitor din multe încercări prin încrederea sa în Dumnezeu și prin rugăciune, când i-a binecuvîntat Dumnezeu, i-a zis: „Numele tău este Iacov; dar nu te vei mai numi Iacov, ci numele tău va fi Israel. Și i-a pus numele Israel” (Geneza 32,9-10). Este mare deosebire între numele lui vechi și numele cel nou. Numele Iacov a însemnat „înșelător”, „ademenitor”, iar numele nou de Israel înseamnă „eroiul lui Dumnezeu” și „minte văzătoare de Dumnezeu”. Cu acest nume este părintele direct al poporului israelit. Voia lui Dumnezeu este ca Israelul Său să fie la înălțimea numelui nou pe care i-a primit Dumnezeu.

Faraon a dat un nume nou lui Iosif fiul lui Iacov, numindu-l Tafnat-Paeneah, care înseamnă „descoperitor de taine”. Acest nume i s-a potrivit lui Iosif pentru înțelepciunea dumnezeiască pe care o avea și pentru tainele pe care le-a descoperit Dumnezeu prin el (Geneza 41,43).

Nu ne este arătat numele pe care l-a pus părintele lui Moise, dar este scris că fata lui Faraon a dat acest nume, care înseamnă „scos”, căci a zis ea, „am scos din apă” (Exod 2,10). Numele lui Moise a fost potrivit pentru viața lui. El a fost scos din apă, și prin el a scos Dumnezeu pe israeliți din robia egipteană.

Înțeleptul Solomon a spus că „un nume bun este mai de dorit decât o bogăție mare” și „mai mult este un nume bun decât untdelemnul mirositor” (Prov. 22,1; Ecl. 7,1).

Un nume nou și frumos, câștigat prin fapte bune și frumoase, are o valoare mare.

În Noul Testament ne este arătat că lui Simon, fiul lui Iona, Domnul Isus i-a zis: „Tu ești Simon, fiul lui Iona. Tu te vei chema Chifa, care în limba ebraică înseamnă Petru”. Numai după ce a mărturisit Petru de trei ori iubirea sa față de Domnul Isus, după înviere și după ce a fost botezat cu Duhul Sfânt în ziua Cincizecimii — a devenit el cu adevărat o piatră, un stîlp statornic în Biserica vie a lui Dumnezeu (Galateni 2,9). Prin statornicie, cu sfințenie, în iubirea lui față de Dumnezeu și față de oameni a purtat apostolul Petru cu demnitate numele nou pe care i-a primit din partea Domnului Isus.

Vamesul Levi, care a fost chemat de Domnul Isus de la vama din Capernaum se prezintă cu numele de Matei, care înseamnă „darul lui Dumnezeu”. Evanghelistii Marcu și Luca îl prezintă cu numele de Levi. Este posibil că părinții i-au pus numele Levi, iar din partea Domnului Isus a primit numele nou de Matei. Cu adevărat el și evangheliștii pe care a scris-o este un dar minunat al lui Dumnezeu și poartă cu demnitate numele de Matei sau darul lui Dumnezeu.

Saul din Tarsul Ciliciei, care era prigonitorul urmașilor Domnului Isus, după ce Domnul i s-a descoperit, a purtat numele nou de Pavel, care înseamnă „mic” și „lucrătorul”. El avea un nume nou și o viață nouă. Numele nou i se potrivește, pentru că a fost smerit cu inima și lucrător așa cum mărturisese: „Căci eu sînt cel mai neînsemnat dintre apostoli; nu sînt vrednic să port numele de apostol, fiindcă am prigunit Biserica lui Dumnezeu. Prin harul lui Dumnezeu sînt ce sînt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine” (I Cor. 15,9-10).

În Antiohia, urmașii Domnului au primit pentru prima dată numele de creștini pentru că propovăduiau pocălnia și iertarea păcatelor în Numele lui Hristos, care a fost mort și a înviat. Numele creștin înseamnă „al lui Hristos”. Acesta este un nume frumos și îl poartă cu demnitate toți cei ce cu adevărat trăiesc o viață sfințită, plină de roduri bune. „Căci dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă” (I Cor. 5,17). Creștinii adevărați sînt îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul (Efeseni 4,24). În Noul Testament, toți credincioșii în Domnul Isus, născuți la o viață nouă prin cuvîntul Lui și prin Duhul Sfânt sînt

numiți de apostolul Pavel „Israelul nou al lui Dumnezeu” (Galateni 6,15-16). Ei sînt poporul lui Dumnezeu alcătuit din toate neamurile.

În ziua cînd sutașul roman cu numele Corneliu din Cezarea împreună cu cel adunați în casa lui au primit botezul Duhului Sfînt ca și credincioșii dintre iudei în ziua Cincizecimii, s-a dărînat zidul despărțirii dintre iudei și neamuri. Atunci s-au convins credincioșii iudei că Dumnezeu nu este părtinitor, ci în orice neam, cine lucrează neprihănire, este primit de El (Fapte 10,34-35). El au zăcut că s-a împlinit proorocia Domnului Isus, care a zis: „Mai am și alte oi care nu sînt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un păstor” (Ioan 10,16).

Apostolul Pavel arată că cei ce cred în Domnul Isus și fac parte din noul Israel al lui Dumnezeu trebuie să poarte cu demnitate numele de oameni ai lui Dumnezeu. El a zis: „Iudeu este acela care este iudeu înăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă, un astfel de iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu” (Rom. 2,29). „Căci cei tăiați împrejur sîntem noi, cari slujim lui Dumnezeu prin Duhul lui Dumnezeu” (Fil. 3,3).

Celestele lucruri biruitori asupra vicliilor, a poftelor rele și asupra tuturor păcatelor din lume le promise Domnul o dată cu botezul. Pe care este scris un nume nou (Apoc. 2,17). El a zis: „Pe cel ce va birui, îl voi face un stîlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care are să se pogore din cer din gura Dumnezeului Meu, și Numele Meu cel nou” (Apoc. 3,12).

În timpul nostru credincioșilor care mărturisesc că au biruit poftele rele sau păcatele în care au trăit și s-au întors la Dumnezeu li se zice pocățiți.

Pocălnia înseamnă recunoașterea păcatelor săvîrșite, părerea de rău și călnia pentru săvîrșirea lor, întoarcerea la Dumnezeu și încetarea de a păcătui, așa cum este scris: „Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gîndurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea mila de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertînd” (Isaia 55,7).

Ioan Botezătorul, Domnul Isus și apostolii au început propovăduirea lor îndemnînd pe cei păcătoși la pocălnia. Apostolul Petru a zis: „Pocățiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se ștergă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviere” (Fapte 3,19).

Cine poartă numele de pocăit trebuie să se străduiască a fi cu adevărat pocăit, așa cum este numit.

În zilele noastre, credincioșii în Domnul Isus care mărturisesc experiența botezului cu Duhul Sfînt se numesc penticostali, după numele zilei de Cincizecime, în care Duhul Sfînt s-a pogorit pentru prima dată și a umplut cu puterea Sa pe apostolii Domnului Isus. Ei se mai numesc și apostolici.

Dacă este important numele de creștin și pocăit, a purta numele Duhului Sfînt este și mai important, dar acest nume are valoare numai cu condiția ca cei ce-l poartă să fie cu adevărat oameni noi în Hristos, plini de Duhul Sfînt și călăuziți de Duhul adevărului în tot adevărul.

Toți cei ce rîvnesc după botezul cu Duhul Sfînt și după darurile Duhului Sfînt sînt îndemnați de apostolul Pavel astfel: „Umblați dar după darurile cele mai bune. Și vă voi arăta o cale nespum mai bună” (I Cor. 12,31). „Fîndcă rîvniți după daruri duhovnicești, să căutați să le aveți din belșug în vederea zidirii sufletegii a bisericii” (I Cor. 14,9).

Apostolul Iacov, referîndu-se la înțelepciune, a scris: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mîină largă și fără mustrare, și ea li va fi dată” (Iacov 1,5). „Căci Domnul dă înțelepciunea, din gura Lui iese cunoștință și priceperea” (Prov. 2,6).

Misiunea Bisericii este ca prin rugăciune și fapte bune, cu ajutorul Duhului Sfînt să aducă o contribuție cît mai valoroasă la înlăturarea urei și a războiului care distruge și la realizarea iubirii și a păcii pentru binele și fericirea tuturor oamenilor.

Cel ce fac pace poartă cu demnitate numele de copii ai lui Dumnezeu.

Pentru ca credincioșii să poată îndeplini roșul lor, este necesar să fie plini cu iubirea și pacea Duhului. „Insuși Domnul păcii să vă dea totdeauna pacea în orice fel. Domnul să fie cu voi cu toți” (2 Tes. 3,16).

PAVEL BOCHIAN